

הידידות בין

אורית ירקוני ומייק בראנט

החיבה שביניהם. הם נשארו ידידים טובים. משום כך כה גדולה היתה הטר-גדיה כשמייק הגיע ארצה — ואורית לא יכלה ללכת לקבל את פניו, בגלל ששכבה במיטה עם דלקת בלוטות. כך שבערב הבכורה שלו, בסילרמה בתליאביב, היא לא יכלה להתאפק יו-תר, והגיעה שמה, עטופה כולה בצעי-פנים ומעילים. אבל יש לזכור זה היה לא רק בגלל הידידות, אלא גם בגלל החובה: כי אורית שימשה כאן כאשת יחסיהציבור של מייק. ואם תזכרו ש-אמה שימשה כמנחה בהופעותיו, תוכ-לו לראות שזה בכלל נהיה עסק מש-פחתי.

על האיש הגדול עצמו יש לאורית דעה בדוקה ומוסכמת: „הוא לא טיפש. הוא די חכם. נאיבי. ספונטאני. אבל בשבילי — לא מספיק משכיל. אז אנח-נו באמת רק ידידים.“

נו, לפחות מכיוון זה האליל פנוי.

אורית ירקוני, מייק בראנט וסודנית „בחדר מוזעזע“

השלישית של פיטר פריי

פיטר פריי ומלתו מתחת לחופה

אמו של פיטר. ואחרי החתונה היא טיל-פנה אלי לשאול מה נשמע.

גם מבעלה היא מתפעלת, בעצם. „אני חושבת שאנחנו משלימים זה את זה. אני אלמד ממנו יותר להילחם, והוא ילמד לתי-שוב פעמיים לפני שהוא מחליט לעשות משהו.“

מה דעתה על בעלה כגבר? „אני עוד לא יכולה לסכם“ מסכמת גברת פריי. „אני הרי מכירה אותו למעשה כל כך מעט — ואני אינני אחרי הכל, הטיפוס שאפשר לומר לי, בוואי נחיה יחד, ואחרי-כך נחליט אם אנחנו רוצים להתחתן.“

החתונה של פיטר פריי התקיימה ב-יום רביעי שעבר. מה זאת אמרת עוד פעם? זאת הפעם השלישית בסך הכל, מה הרעש. לגברת פריי החושה קוראים רגלמה רובי. היא בת 45, ובחול היא שיחקה בתיאטרון, בסרטים, ואפילו בטלוויזיה — בכל דבר.

אבל בארץ היא עולה חדשה, וצריכה להתחיל הכל מחדש. מה שלא מפריע לה, מרגע שהם הכירו, להיות אשת יחסי-הציבור של פיטר: היא מוכנה להתראיין בכל רגע — גם מיד אחרי החתונה: „ה-חתונה היתה מצחיקה“ היא מדווחת. „ב-אנגליה כולם רציניים נורא, כאן כולם צחקו. הרב יודייה פרנקל בא בלי חופה, אז פרשו סלית. אמה של פיטר שלי-חה מיברק מקנדה, ובזלי ברדייה, שי-בביתה ערכנו את החתונה נתנה לנו בי-מתנה את בירכתה הלבבית ואת ספרי הבי-שול שלה.“

והיה שם עודד תאומי, ששישף רי-הופיע במערכון עם הכלה, והכלה בירכה את אורחיה בקטעים מכנר על הגג ומקבת, „ובכלל זה היה ערב נפלא.“

והכי הכי התפעלה הכלה מקודמתה, בתיה לנצט. „היא לא יכלה להיות יו-תר ידידותית“, משתאה תלמה. „ערב ה-חתונה היא הגישה לי טבעת הנישואין של

צריך לדעת לבוזזר אבא

את שמואל רון מן הסתם אינכם מכי-רים. לא צריך להתרגש. אף אחד כמעט איננו מכיר. למרות זאת, כשהוא התחתן השבוע, עם עתליה שפירא, היו אולמי-בית סוקולוב בתליאביב מלאים עד אפס מקום — ואל תשאלו במי הרמטכ"ל, פנתם סגור, יוסף אלמוגי, ראש עיר-ריית ת"א יהושע רבינוביץ וכנ"ל. רק גולדה מאיר לא היתה. אבל לעומת זאת היא שלחה זר של ציפורי גן עדן.

הסיבה לכל השמות הגדולים היתה אביו של החתן — הלא הוא משה רון, מי-כיר אגודת העיתונאים בשלושים השנים ה-אחרונות — פרק זמן מספיק, לכל ה-דיעות, להכיר את כל המי ומי בארץ. זהו מה שתמיד אמרו לי חכמים: צריך לדעת לבחור אבא בחיים.

מה הן מוצאות בו?

אני לא יודעת אם זה מצחיק או עצוב, אבל בני בירק הולך להתחתן עוד פעם.

קודם, אם הספקתם לשכוח — כי-אילו אפשר לשכוח דברים חשובים כי-אלו — הוא התחתן עם שמעונה שורץ, אחת המארחות היפות ביותר מארץ בזמנו.

אחר כך הוא התחתן עם תמי גר-בוב, שום פעם יפהייה מפורסמת.

ועכשיו הוא עומד להתחתן עם ריקי גרדמן — כמובן ששוב פעם יפהייה, אפילו אם לא מפורסמת. ריקי היא בת 22, ובני, למרות כל מה שאתם יכולים לחשוב, רק בן 33. ואם מיששה יכול לספר לי מה הן מוצאות בו, ה-יפהיות כולן — אני אהיה פשוט אסי-רת תודה.

מרקו תורנגרן ומעריצה

הרגש עליידי המארח שנמצאים כמו בבית. מרקו, אחד ממלכי חיי הלילה של תל-אביב יכול להתחרות בכל אחד אחר בארץ הזאת במספר החברים והידידים שלו. על חתיכות אין מה לדבר. הוא חתן כבר דו-רות של „קטנות“ — כפי שהוא נוהג ל-כנותו על ברכיו. אז מה הפלא שכל המי-ומה של תל-אביב מיהרו לבוא כדי להסי-תופף בצילו.

אחרי שחיסלו את קליפורניה מקוה מרקו להפוך את העסק החדש שבנהלתו ל-מקום המיפגש מספר אחד של החברה ה-תל-אביבית. סוף-סוף מגיע לתל-אביב ש-יהיה לה גם מקום כזה.

הדוגמנית שרה גורן; את אלוף פיקוד מרכז רחבעם (גאנדי) זאבי עם אש-תו; את מלכות היופי של שנות החמישים, את הטייסים, המשוררים, החעשיינים ונערות-הזוהר שהפכו כבר לאמהות. הכל כמו בי-ימים הטובים.

כל החגיגה הזאת לא היתה נערכת לר-לא העובדה שמרקו תורנגרן נטל את הקניגס תחת הנהלתו. כפי שכבר הוכיח הנסיון, לא המקום עושה מועדון, אלא ה-איש המנהל אותו. אנשים לא הולכים ל-מועדון או דיסקוטק כאל ארבע קירות ל-ממולאים בוויסקי ובתקליטים. באים לפגוש אנשים, להסתכל בחתיכות ולקבל את ה-

מרקו פותח

מועדון חדש

פעם, לפני שמספרת תליאביב החליטה לשלוח את כל האזרחים לישון בשעה 12 בלילה, היו חיי לילה בעיר הזאת. במוי-עדונים אפשר היה לפגוש לא רק בעלי-נדודי השונה, המשושמים או הרקדנים המקצועיים. היו באים לשם יהלמונים ו-אמנים, קציני צה"ל ונשות החברה, תעשי-ינים ונערות הזוהר. היו שערוריות, היו רומנים, היו קורים דברים בתל-אביב גם אחרי חצוה.

ביום אחד בשבוע שעבר נדמה היה שכל זה קרו לתחייה. כל יקירי תל-אביב הליתה התנערו משנת החורף הארוכה שלהם ו-מילאו עד אפס מקום את מועדון הקניגס קלאב בצפון תל-אביב, שנפתח מחדש. אפי-שר היה לראות שם את יהורם גאון עם